

den. Da han kørte bort, stod baade Svigerforældre og alle hans smaa Svogre og Svigerinder sammen med hende ude paa Stentrappen og vinkede, indtil han var ude af Porten; og bagefter gik Inger ud i Haven og steg op paa Gærdet for herfra at tilvifte ham det sidste Farvel.

Trods alt dette var han alligevel en lille Smule skuffet. Han havde haabet paa, at Inger i det sidste Øjeblik vilde have bedt Forældrene om Lov til at følge ham til Stationen, for at de kunde være endnu en lille Tid sammen. Ganske vist var Vejret koldt og blæsende; men som han sad der i Agestolen med den tomme Plads ved sin Side, kunde han ikke lade være med at tænke paa, hvorledes Jakobe vilde have baaret sig ad i dette Tilfælde, ja han mindedes i den Anledning et Udtryk, hun engang i et af sine Breve havde brugt om sin Længsel efter ham. Hun havde skrevet, at hun gerne rejste Jorden tre Gange rundt for at være sammen med ham blot et eneste Minut. Han kunde huske, at han dengang havde fundet Udtrykket usmageligt i dets Overspændthed. Nu forstod han det bedre. Ja, han vilde nu næsten selv kunne anvende det om sine Følelser for Inger.

Efter en god halv Times Kørsel saae han Stationen foran sig, og lidt efter kom han forbi det lille Hus, som Hofjægermesterinden allerede havde udset til at blive hans og Ingers Kærlighedsbo.